

9. nedel'a C

Keby som sa ešte chcel páčiť ľuďom, nebol/a by som služobníkom/služobníčkou Krista. (porov. Gal 1,10)

Prvé čítanie

1. kniha kráľov 8,41-43

Šalamún sa takto modlil v chráme: "Aj cudzinci, ktorí nepatria k tvojmu ľudu Izraelu, z ďalekých krajín prídu kvôli tvojmu menu, lebo budú počuť o tvojom veľkom mene, o tvojej mocnej ruke a o tvojom vystretom ramene a prídu sa modliť do tohto domu. Ty ich vtedy vyslyš v nebi, v mieste, kde bývaš, a urob všetko, o čo ťa cudzinec poprosí. Nech všetky národy zeme poznajú tvoje meno, nech ťa ctia ako tvoj ľud, Izrael, a nech vedia, že tento dom, ktorý som postavil, je zasvätený tebe."

Druhé čítanie

List Galaťanom 1,1-2.6-10

Pavol, apoštol – ustanovený nie od ľudí ani prostredníctvom človeka, ale Ježišom Kristom a Bohom Otcom, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych – a všetci bratia, čo sú so mnou, cirkvám v Galácii.

Čudujem sa, že tak rýchlo opúšťate toho, ktorý vás povolal v Kristovej milosti, a prikláňate sa k inému evanjeliu. Ale iného niet. To vás len niektorí mätú a chcú prekrútiť Kristovo evanjelium.

Ale keby sme vám my alebo aj anjel z neba zvestoval niečo iné, ako sme vám my zvestovali, nech je prekliaty! A opakujem, čo sme povedali: 'Ak by vám niekto zvestoval niečo iné ako to, čo ste prijali, nech je prekliaty!'

Chcem si teraz nakloniť ľudí alebo Boha? Alebo sa chcem ľuďom páčiť? Keby som sa ešte chcel páčiť ľuďom, nebol by som Kristovým služobníkom.

Evanjelium

Lukáš 7,1-10

Keď Ježiš skončil svoju reč k ľudu, odišiel do Kafarnauma. Tam mal istý stotník sluhu, ktorého si veľmi vážil, a ten bol na smrť chorý. Keď stotník počul o Ježišovi, poslal k nemu židovských starších s prosbou, aby prišiel a uzdravil mu sluhu.

Starší prišli k Ježišovi a naliehavo ho prosili: "Zaslúži si, aby si mu v tom vyhovel, lebo miluje náš národ a postavil nám aj synagógu."

Ježiš šiel s nimi. A keď už nebol ďaleko od domu, stotník poslal k nemu priateľov s odkazom: "Pane neunúvaj sa; nie som totiž hoden, aby si vošiel pod moju strechu. Preto som sa ani nepokladal za hodného ísť k tebe. Ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie. Veď aj ja som človek podriadený vrchnosti a mám pod sebou vojakov; poviem jednému: 'Chod', a on ide; inému poviem: 'Pod sem', a on príde, a svojmu sluhovi prikážem: 'Urob toto', a on to urobí."

Keď to Ježiš počul, obdivoval ho. Potom sa obrátil k zástupu, čo šiel za ním, a povedal: "Hovorím vám, ani v Izraeli som nenašiel takú vieru."

A keď sa poslovia vrátili domov, sluhu našli zdravého.

Na zamyslenie

Ako často sme sa už týmito slovami modlili: "Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a duša mi ozdravie."? Toto sú hádam tie najznámejšie biblické slová pre všetkých, ktorí vyrástli v katolíckej viere napriek tomu, že si, pravdepodobne nie sú vedomí toho, že pochádzajú zo samotnej Biblie. Tieto slová, ktoré sa pravidelne každú nedeľu modlíme pred svätým prijímaním, sú dnes vyslovené rímskym stotníkom, ktorý prosí Ježiša o pomoc a vyzdravenie pre jeho ťažko chorého sluhu. Do dnešného dňa je prítomný v našej bohoslužbe, keď sa modlíme "Pane, nie som hoden...". Oproti mnohým iným prosbám o uzdravenie, aké poznáme z Biblie, v tomto prípade nie je najdôležitejšie uzdravenie chorého sluhu, ale zmýšľanie rímskeho stotníka.

Postoj a správanie sa stotníka prekvapuje dokonca samotného Ježiša. Ide o jediný text v celom Novom Zákone, kde sa spomína, že Ježiš niekoho obdivuje. Slová a spôsob konania tohto človeka, ktorý dokonca nepatrí ani k židovskému ľudu, robia na nás dojem aj dnes. Na jednej strane ukazuje úplný rešpekt voči židovskej viere – aj keď to nie je jeho vierovyznanie – a jej príkazom ohľadom čistoty, keďže nechce aby sa Ježiš ocitol v ťažkej situácii, aby sa poškrvil pri vstupe do jeho domu. Na druhej strane je jeho veľmi presvedčivý postoj za sluhu, ktorý sa ukazuje ako svietači príklad nezištnej lásky k blížnemu. Čo je ale najviac dojímavé – a popri tých dvoch spomínaných faktoch priťahuje najviac Ježišov obdiv – je jeho obrovská viera v tohto Mesiáša, jeho viera a hlboké presvedčenie, že Ježišovo slovo je tak účinné, že vylieči jeho sluhu aj na diaľku.

Naskytuje sa tu otázka ohľadom našej vlastnej viery. Aký má pre nás význam? Ako vážne ju berieme? Ako ju prežívame? "Pane, nie som hoden..." – berieme ešte vážne, čo tu vyslovujeme? Veríme v silu pôsobenia Ježiša, aj keď sa nezdá, že "vojde pod moju strechu"? Ak sme si naozaj vedomí, o čo sa tu modlíme, keď si túto veľkú vieru, túto vyznávajúcu dôveru, akú stretávame v osobe rímskeho stotníka, privlastníme, bude aj nám ona na spásu.

Ešte jednu myšlienku nám chce dať na cestu dnešné Evanjelium: V akom vzťahu vidíme našu vieru voči viere iných? Vnímame ich vieru vážne? Rozpoznáme (a uznáme ju), aj keď nepatrí k našej komunite, k našej Cirkvi, možno že nepatrí ani k žiadnej oficiálnej Cirkvi? Kráčame svetom s otvorenými očami a ušami – a hlavne s otvoreným srdcom – a rozpoznáme vieru a dôveru v Božiu uzdravujúcu silu? Silu plnú požehnaní, dokonca aj tam, kde by sme ju najprv vôbec neočakávali? Sme pripravení prijať životné skúsenosti tých, ktorých stretávame v našich každodenných situáciách? Ak áno, je možné, že naša viera našich rovesníkov veľmi prekvapí.